

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΜΕΝΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Φώναξε τώρα, να δούμε ποιός θάρθη να σε γλυτώσει από τα χέρια μου!...

—'Εγώ! άκούστηκε να λέη μιιά δυνατή φωνή.

Τρέμαξε ό καρδινάλιος και σταμάτησε τη δολοφονική κίνηση του χειριού του. Γύρισε άμέσως τό κεφάλι του πρός την πόρτα της κάμαρης έντρομος. Κάποιος έρχόταν από τό πλαγιινό γραφείο, τό οποίο είχε δη, μόλις πρό όλιγου, άδειο. 'Από την πόρτα την όποια ό ίδιος είχε κλείσει, μπήκε τώρα ένας ύψηλόσωμος άνδρας. 'Ηταν ό ίππότης που άνέθηκε στό μέγαρο του καρδινάλιου την ώρα κατά την όποια ό πάτερ 'Ιωσηφ έβγαίνε. 'Ο άνθρσπος έκείνος προχωρούσε με πολύ θάρρος. 'Έρριξε τό καπέλο και τόν μανδύα του, σέ μιιά πολυθρόνη του δωματιου και έκαμε μερικά βήματα έμπρός.

'Η 'Αννας άναγνώρισε τότε τόν Λουδοβίκο Ρισελιέ!

'Ο έκλαμπρότατος είδε τόν άδελφό του!

'Ακολούθησε μιιά λιγότευιμη σιωπή. 'Ο καρδινάλιος προσπάθησε έντωμαεζύ να συνέλθη από την ταραχή του, και μίλησε, κατόπιν, πρώτος :

—'Σεθασμιώτατε. 'Αρχιεπίσκοπε της Λυών!... φώναξε. Με ποιό δικαιομα έγκαταλείψατε την έδρα σας ;

Στά λόγια αυτά του άγέρωχου καρδινάλιου, ό αρχιεπίσκοπος άπάντησε με την γαλήνη έκείνη του ύψους που δικαιώνει τόν άληθινά Ιερωμένο :

—'Εζήτησα και έλαθα διαταγή! είπε.

—'Από ποιόν ; ρώτησε πεφιρονητικά ό καρδινάλιος.

—'Από τό βασιλέα ;

—'Όχι! 'Από τό Θεό! είπε ό αρχιεπίσκοπος.

'Ο έκλαμπρότατος δέν του άπάντησε. άλλά πήγε και γύτισσε δυνατά τό κουδοβίη που βρισκόταν στό τραπέζι, στή μέση της κάμαρης.

Παρουσιάσθηκε άμέσως ό ρασσοφόρος θαλαμηπόλος του έκλαμπρότατου, στόν όποιο ό Ρισελιέ είπε με τό συνηθισμένο του βαρύ ύφος :

—'Νά έρθη άμέσως έδω ό άξιωματικός της 'προσείας, μαζί με τόν άρχικλητήρα του μεγάρου!

Μόλις άκουσε ή 'Αννας τά λόγια αυτά, πήγε με μιιά ναυτομώμη άφοβία και στάθηκε μπρός στόν άρχιεπίσκοπο της Λυών. 'Εβαζε έτσι στόχο τό εθθααστο σώμα της, για να τόν προσάψει!

—'Μή φοβόσате τίποτα, δεσποινί!... της είπε ό Λουδοβίκος Ρισελιέ, με τό άγαθό του χαμόγελο. Δέν κινδυνεύει κινείε από τούς δύο μας... 'Ο άδελφός μου είναι καλός πολιτικός, και πρόβλεπε άσφαλώς την έξελίξει κάθε του ενεργείας... 'Ξέρει πός άν οι νεκροί σωπαίνουν για πάντα, οι ζωντανόι, άπειναντίας, άκούγονται δύο βαθεία κι' άν τούς φυλακίσει!

'Ο έκλαμπρότατος πρόσεχε στά λόγια του άδελφού του κι' έσφιγγε, φρενιασμένος, τό μέτωπό του. 'Εβλεπε την πλήρη άποτυχία του. Είχε πέσει σέ παγίδα. 'Ωφειλε, λοιπόν, ν' άλλάξει τακτική. Και με τη χαρακτηριστική γρηγοράδα του στις δύσκολες άποφάσεις, είπε στόν άρχικλητήρα που βρισκόταν τώρα μπροστά του :

—'Πάρε όλους τούς άνδρες της ύπηρεσίας σου, και φύγετε!... Σας σπάλωω όλους!... 'Απατώ να μη δώ αύριο κανέναν από σας στό μέγαρό μου!...

—'Εκλαμπρότατε! άρχισε να τραυλιζει ό δυστυχισμένος έκείνος γερσ, μη γνωρίζοντας τί είχε συμβή.

—'Πήγαμε από δω! πρόσταξε πιο άγριεμένος ό καρδινάλιος.

Κι' ό παλιός άρχικλητήρας ύπάκουσε, καταλυπημένος, κι' άποτρυμήχηκε.

—'Η έκδίκησή σας, είπε τότε ό Λουδοβίκος Ρισελιέ, είναι φεβη δύο και άδική!... Οι δυστυχισμένοι αύτοί άνθρσποι δέν παρέβλασαν τά καθήκοντά τους... 'Ηρθα έδω κατά τρόπο μυητικό!... Κανέναν, δέν με ειευκόλυε.

'Αλλ' ό έκλαμπρότατος άδιαφορούσε για τά λόγια αυτά. Είχε τώρα να δώσει οδηγίες στόν άξιωματικό της ύπηρεσίας, στόν όποιο είπε :

—'Βάλετε φρουρούς σ' όλες τις πόρτες!... Να μη βγη κανέναν από τό μέγαρο, δίχως να σας παρουσιάση γραφή τη διαταγή από μέρους μου... Και να καλέσετε τό γρηγορώτερο, τόν άνακριτή!...

'Ο άξιωματικός έξακολουθούσε να παραμένει με στάσι προσοχής!...

—'Πηγαίνετε, του είπε ό καρδινάλιος, 'Απατώ να έκτελέσετε άμέσως τις διαταγές μου!...

'Ο άξιωματικός τόν χαιρέτησε με σεβασμό κι' έφυγε.

Γύρισε τότε ό έκλαμπρότατος στόν άδελφό του, και του είπε :

—'Κύριε αρχιεπίσκοπε! 'Ο έρχομός σας έδω είναι άντικανονικός και άπρεπής!... 'Αν έχετε να πείτε κάτι που να δικαιολογη τη διαγωγή σας, θά τό άκούσω... Κι' αύτό, γιατί συμβαίνει να είμαι άδελφός σας!...

Μά ή σκληρή και άνανδρη συμπεριφορά του έκλαμπρότατου καρδινάλιου, δέν έπηρεάζε τόν άρχιεπίσκοπο της Λυών, ό όποιος άρχισε να του άπάντη άργά και ψύχρασμα, με ύφος μελίχιο κι' άληθινά χριστιανικό, που έκανε τόν καρδινάλιο Ρισελιέ να χάνη δλοένα τό ήθικό του.

—'Εζήτησα, του είπε, ακρόασι από τόν βασιλέα!... 'Η Μεγαλειότης του θά με δευγιή... Θά παρουσιαστώ στήν Αδλή 'Ιου, αύριο τό πρωί... 'Εάν μ' έμποδίσετε, και δέν μπόρεσα να πάω, ένας καλός φίλος μου θά δη άντι έμού, τόν βασιλέα, για να του κάνη γνωστό που και από ποιόν να με ζητήσει!...

'Ο καρδινάλιος κατάλαβε τί νόημα είχαν τά λόγια αυτά, κι' έννοιωσε κατάθραση την ταπεινώση του, Κιτρίνιου, 'Αρχι-

'Από την πόρτα, την όποια ό ίδιος είχε κλείσει, μπήκε ένας ύψηλόσωμος άνθρσπος...

σε να τρέμη δολόκληρος. Καί τέλος, έπεσε πάνω σ'ε μιά πολυβρόνα. Βρισκόταν σ'ε νευρική κρίση...

«Ακήνυτοι, ο άρχιεπίσκοπος και ή νέα, τόν έθελπαν να ύποφέρη φρικτά.

Όταν, ύστερα από λίγη ώρα, ο Ρισελιέ συνήλαε. ο άρχιεπίσκοπος τόν πλησίασε, και τού ειπε:

—Αυπάμια πού αναγκάζομαι να σας τό πώ... Έξήτησα άκρόσσι από τό βασιλέα τής Γαλλίας, για να τού ξηγήσω, πως σ' έλα την Αόλη του, τούς λόγους για τούς όποιους έλαθα μια όριστική απόφασι... Νοιώθω ώστόσο πολύ βαθειά την ντροπή που γι' αυτό, και παρακαλώ τόν Θεό να με ύποστηρίξει!... Παραιτούμαι από τά δικαιώματα που έχω σαν πρωτότοκος τής οικογενείας μας!... Έπιθυμώ να κλειστώ σόν μοναστήρι, σ'ό όποιο σήνωκ ώς Ιερωμένος!...

Ο καρδινάλιος σήκωσε με κόπο τό κεφάλι του, και τόν κύτταε με μάτια δίχως ζωή. Ο άνθρωπος αυτός, ο έκλαμπρότατος, που επέβαλλε τή θέληση του σόν βασιλέα τής Γαλλίας, και πού κατ' ύοισιν κυβερνούσε τή χώρα ολόκληρη, έτρεμε τώρα μπρος σόν αδελφό του. Και με φωνή πού μόλις άκούστηκε, ειπε

—Έλεος!

Ο άρχιεπίσκοπος ετύλωσε τό κορμί του, και τού άπάντησε με ψυχρή εσημότητα:

—Σας έλεύω, μα προσέχετε καλά στά λόγια μου... Άπαιτώ να πάψετε να καταδιώκετε τή νέα αυτήν... Μην ξεχνάτε πως είμαστε από την ίδια οικογένεια!... Σας συμβουλεύω λοιπόν να μην άγγίζετε την κόρη αυτή ενόσω έγω θα ζω, αν θέλετε να μην ξαναυπνηση μέσα μου, τό αιμα των Ρισελιέ!... Έτσι έγω αύριο, θα παρακαλώ τόν βασιλέα να μ' άπολλάξη μόνο από τά καθήκοντά μου τού άρχιεπισκόπου... Πιστεύω, κυτόπιν αύτου, πως οι δύο έμείς δεν έχουμε πειά να πούμε τίποτε άλλοι!... Και τώρα γράψετε την άδεια, για να μπορέσω να βγω από τό μέγαρό σας, μαζί με τή δεσποινίδα ντε Λεσπάρ!

Ο καρδινάλιος έμενε άδαλος. Πήγε κατόπιν, τρικλιζοντας, σ'ό τραπέζι κι' έγραψε τή άδεια:

«Επιτρέπω σ'ό τόν άρχιεπίσκοπο τής Λυών, να βγη από τό μέγαρό, μαζί με τή δεσποινίδα ντε Λεσπάρ».

Τήν ύπέγραψε, κατόπιν, τήν έδωσε σόν άρχιεπίσκοπο τής Λυών, και τού ειπε με φωνή σιγαή:

—Παρακαλέστε τόν Ύψιστο, να με κάνη να ξεχάσω τή νύχτα αυτή!

—Κι' έγω, τού άπάντησε εκείνος, προσεύχομαι σ'ό Θεό, έδώ και δέκα έννια χρόνια τώρα, να μ' αδειώση να λησιμονήσω κάποιαν άλλη νύχτα!

—Φύγε από δω, φώναξε τότε ο καρδινάλιος, άποκαωμένος. Δέν είμαστε πειά αδελφία!...

Μά ο άρχιεπίσκοπος τού έδωσε μια π'ό θλιβωρότερη άπάντη:

—Έπαυσα να σ'ας θεωρώ αδελφό μου, π'ό δέκα έννια χρόνια!...

Έπιασε κυτόπιν, σαν πατέρας, τό χέρι τής Άναιδος, για να φύγουν.

Η νέα βρισκόταν σ'ε μεγάλη ταραχή. Τούς ειχε άκούσει και τούς δύο κι' ειχε παρακολουθήσει τή σκηνη πού ζετυλίχτηκε μπροστά τής, με άπερίγραπτη συγκίνηση.

Έφευγαν, τώρα, κι' ο καρδινάλιος τούς παρακολουθούσε από μακριά. Τούς άκουσε πού κατέθηκαν άργά-άργά τή σκάλα, τούς ειδε να μπαίνουν σόν προθάλαμο, και βεβαιώθηκε, τέλος, πως ειχαν εξαφανιστή...

Και τότε μόνον, γύρισε πίσω σ'ό γραφείο του. Ήταν σ'άν λυσασμένον σκυλλί πού ψάγνει νάθηρ και για να τό δαγκώσει. Μά δέν τού έμεινε καιρός για να σκεφθή τίποτε. Τού άναγγειλαν τόν έρχομό τού άνακριτή.

Ο έκλαμπρότατος τόν ειχε ξεχάσει. Άνατινάχθηκε λοιπόν από χαρά, και φώναξε:

—Άς έρθη, άς έρθη άμέσως!

Και μέλις ο άνακριτής παρουσιάθηκε, τόν ρώτησε:

—Κύριε! Έχετε μαζί σας τούς κατασκόπους σας;

—Έκλαμπρότατε! άπάντησε εκείνος. Ένας άνακριτής δέν πηγαίνει πουθενά, δίχως να συνοδεύεται από τούς κατασκόπους του.

—Λαμπρά! Μήπως ειδατε, τώρα πού έρχόσαστε, έναν ύψηλόσμο εογενή, να έξέρχεται από τό μέγαρό μου;

—Μάλιστα, έκλαμπρότατε, και τόν άναγνώρισα, ειπε με σεβασμό ο άνακριτής, πού ήταν επίσης και άρχηγός τής άστυνομίας. Ήταν ο Σεβασμιώτατος άρχιεπίσκοπος τής Λυών...

—Ναι, μαζί μ' ένα νεαρό...

—Με μιά νεαρή, ντυμένη άνδρικά, βιάστηκε να διορθώση τόν καρδινάλιο, ο άρχισαυνόμος.

—Άκριβώς!... Κι' αυτήν τή νεαρή θέλω να άνεύρω...

—Μου εινε εύκόλωτατο να σας εύχαριστήσω, έξοχάτατε... Οι άνθρωποι μου θα τή βρουν, μέσα με δέκα λεπτά τής ώρας!

—Νά πάτε και σεις μαζί με τούς άνδρες σας... Δέν θα έχη ακόμα άπομακρυνθή πολύ... Μην τή χάσετε από τά μάτια σας... αν θέλετε να μη σας κρεμάσω!... Θα τή ακολουθήσετε, δίχως να σας καταλάβη, ώσόντου μη τι σ'όπτι τής... Και θα γυρίσετε να μου δώσετε τή άναφορά σας... Ή ά σας περιμένω!... Γι' αυτό, άλλωστε, σας κάλεσα!... Τρέχετε!...

Μά ο άνακριτής έφυγε, χωρίς διόλου να βιάζεται. Αυτό πού τού ζητούσε ο καρδινάλιος, ήταν εύκολο. Ο άρχισαυνόμος πίστευε πως ή έπιτυχία τής άποστολής του ήταν έξασφαλισμένη...

Ο έκλαμπρότατος ώστόσο άναστενάει! Γι' αύτόν, δέν ειχαν ακόμα τελειώσει τά βήματα αυτής τής κατασκαμμένης μέρας. Ετοιμάζονταν πάλι για νέα έκδρομοί. Διέταξε να τού ετοιμασούν τό αλόγο του. Πήρε, έπειτα, μαζί του όχτώ από τούς πιστούς του σωματοφύλακας, και ξεκίνησε...

Η ώρα ήταν περασμένη. Ο ήλιος ειχε π'ό πολλού χαμηλώση σόν όρίζοντα, και ειχε γαθή πειά πίσω από τις ψηλές στέγες τών κτιρίων. Νύχτωνε, και τό σκοτάδι σκέπαζε όλοενα τό Παρίσι. Οι δρόμοι τού άρχιζαν τώρα να έρημάνονται. Η σιγαλιά τής νύχτας άπλωνταν, άργά-άργά, παντού. Μά οι κατώσκιποι τού καρδινάλιου δούλευαν...

Οι μυστικοί άστυνομιοί πήγαιναν να βρουν τήν Άναίδα. Ο βαρώνος ντε Σαμπριακ έψαγνε επίσης σαν λαγωνικό σκυλλί, δώ και κει, άγνωσόντως τόν κόμητα Μωλουί, ή μάλλον, για να είμαστε ακριβέστεροι, τόν ύπρητη του, τόν Πρασινάδα. Ο Ρασκάς με τόν Κορινιάν πάλιν συζητούσαν σ' ένα καπηλειό, καταστρώνοντας τό στρατηγικό τους σχέδιο, με τό όποιο θ' άνακάλυπταν τό κρησφύγετο τού Μονταριόλ με τόν Τραγκαθέλ...

Έτρεχε, τέλος, κι' ο ίδιος ο Ρισελιέ, ο άφέντης όλων αύτών τών κατασκόπων. Τήν ίδια αυτή ώρα, ο έκλαμπρότατος, με τούς σωματοφύλακές του, διασυνόταν π'ρος τήν οδό Άγιού Όνωρίου, όπου βρισκόταν τό μοναστήρι τών Καπουκίνων...

Ήταν πειά μεσάνυχτα, κι' ο καρδινάλιος ουζητούσε ακόμα με τόν πατέρα Ίωσήφ. Συνέχιζαν τή συζήτηση π'ρος τούς τρεις ώρες. Ο καρδινάλιος διηγήθηκε σόν ήγούμενο τή μάχη πού ειχε κάνει με τήν Άναίδα. Γού εξήγησε πως συνέθεη να νικηθή, έξ αιτίας τής έπεμβάσεως τού αδελφού του.

Ο ήγούμενος τόν άκουε με μισόκλειστα μάτια, κι' έσφιγγε τά χείλη του. Ειχε κι' αυτός κτηνισει. Κι' όταν ο καρδινάλιος τελείωσε τή αφήγησή του, τού ειπε:

—Είστε χαμένος!... Πρέπει να βρούμε τρόπο, με τόν όποιο να εξαγκασθή ο αδελφος σας να σωπάση... Προσισθανόμια πως ο αδελφος σας δέν θα φύγη από τό Παρίσι... Τήν άδεια πού έχει κατά νου να ζητηθή από τόν βασιλέα, θα τή μεταχειριστή γι' άλλον σκοπό... Δέν τή θελει για να επιστρέψη σ'ό μοναστήρι του, αλλά για ν' άνακτηρή τή έλευθερία του...

Ατήρησε τού πατέρα Ίωσήφ ήταν φανερή.

—Κι' όμως, ειπε τόν καρδινάλιο, ο αδελφος σας όφειλει να φύγη... Πρέπει ο βασιλεύς να τού δώσει, γι' αυτό, ρητή διαταγή... Άλλά πως θα κατορθώσωμε ένα τέτοιο πράγμα;... Κι' ή γούμενος βυθίστηκε πάλι σε σκέψεις.

Η μελέτη τής νέας πλοκής τών πραγμάτων, άπασχολούσε άρκετά τόν πατέρα Ίωσήφ. Πέρασε ώρα πολλή, πριν έλαμψη:

—Έρ'ηκα! φώναξε τέλος έσφορικά σόν καρδινάλιο. Η θέσεις τών καρδινάλιων τής Γαλλίας, δέν εινε όλες συμπληρωμένες... Πάρετε λοιπόν αύριο τό πρωί, ένα κόκκινο καπέλλο καρδινάλιου, και πηγαίνετε να συναντήσετε, έγκαίρως, τόν άρχιεπίσκοπο αδελφό σας... Προσφερέτε του τό «καπέλλο» αυτό, και π'ίτε του δι εις αντάλλαγμα τής κακής δικής του συμπεριφοράς άπέναντί σας, σεις τόν κάνετε καρδινάλιο!... Έτσι, ο ήρωοδωτικός Ρισελιέ θα ήσυχάση και θα σας άφήση και σας ήσυχο... (Άκολουθεί)

Πήγε τρεκλιζοντας σ'ό τραπέζι κι' έγραψε τή άδεια...